

Kdyby se do toho nevložil Zrzavohubec se svou ešusí vervou, mohlo se tohle povídáním jmenovat třeba o Prima lidském setkání a mohlo se v něm psát o tom, jak se díky Bláze a spol. sešla jednu slunečnou neděli spousta Zvířetníků se svými štěkavci (škoda, že se coursing nedá uspořádat i pro mňoukavce), jak to bylo prima vidět oživé všechny ty přezdívky a jména. Jak úžasně zorganizované to bylo.

Jak se celkem bez problémů snesla velká tlupa psů, která se viděla poprvé. Jak se spouště z nich zalíbilo honění střapce a jak se místo některých psů proběhli jejich dvouožci. A jak se "jen tak mimochodem" udělalo pár dobrých věcí a pomohlo se na několika místech.

Ale ne, to by nebyl Ešus, aby si to nezorganizoval po svém. Takže se to povídání klidně může nazvat Psí Rómeo a Júlíe, kdy posléze Júlínka už měla potrhleho Rómea plný chrup, protože ten se celou dobu, kdy pobýval v její přítomnosti snažil o to jedno a jediné. A zlomení srdce to teda nebylo. Nepomohlo povelové cvičení, nepomohlo vysvětlování, nepomohlo trestné odcházení. NEPOMOHLA ZKRÁTKA VŮBEC NIC. Takže nezbylo nic jiného, než milého Rómea popadnout a přestěhovat se na druhý konec louky, kde se sraz a coursingové běhání pořádalo a zůstat tak v separaci.

A i to, jak mnozí vědí bylo houbeles platné, protože milý Rómeo, jak mohl vzal kramle, takže se povídání klidně může nazvat - Útěkářem po vzoru Kájínka. Vždycky to bylo o tom, že se převlékl za hodného psa, nosil vzorně oblíbenou hračku nazývanou Timur a jeho parta a pak najednou - cvak a tradááááá, zmizel známo kam. Jediný, kdo ho na chvíli zaujal byl malý Štětinka, který mu házel tenisák, velmi rychle odkoukal povelovou techniku, takže si po druhém hodu ukázkově klepal rukou na hrudníček a Zrzavohubec mu kupodivu po několika pokusech ten tenisák vzorně odevzdával.

Také se povídání mohlo jmenovat kupříkladu Nedokončené hovory z Rudoltic, kdy jsem díky tomu zrzavému pomatenci neměla šanci dokončit snad jeden jediný hovor. Vždy jsem uprostřed musela hodit do nohou třetí kosmickou a dolítnout si pro sexuálního harašila za Abbie. Místo toho, abych lehce a s grácií korzovala po louce a společensky konverzovala, jsem neustále od všech prchala prostorem ve směru, kde se nacházela Kačer, odhazovala Ešusa z Abbie a snažila se po dobrém, posléze i po přísném, zrzavému sexuchtivci vysvětlit, že o jeho služby nikdo nestojí a že se bude poslouchat.

Spoustu lidí jsem takhle zahlédla jen jako šmouhu, Štětky jsem se kupříkladu stačila akorát zeptat, jestli je možné, aby kráva ztratila roh, což několik z nás zaujalo, když jsme jeden našli na louce. O tom, že tam byl Martínek Element jsem se, bohužel, dozvěděla až díky fotkám. A s Toscou jsme si stačila říct akorát ahoj, když jsem byla na nákupu u Myšího stolečku. A takhle to bylo většinou. Až jsem z toho měla špatný pocit a špatné spaní. I když k tomu špatnému spaní se přidalo hlavně spálení od sluníčka, protože jak jsem potrhlá (jaký pán, takový pes), tak mě vůbec nenapadlo (ostatně kdy taky, neměla jsem na nějaké nápadování volnou ani vteřinu), že bych se měla před sluníčkem nějak chránit.

Výsledek byl obdivuhodný: čistě vyrýsované tričko, připálená hlava a obličej - to radši ani popisovat nebudu, jen se zmíním o tom, že ráno jsem byla opuchlá tak, že se mi horko těžko draly oči z nařasených záhybů. Naštěstí během dne to trochu pominulo, takže když jsem si šla pro oběd, už přede mnou kolegové neprchali v domnění, že jsem nějaká hororová postavička.

K povídání by se klidně hodil i nadpis Jak si panička začala vyběhávat coursingovou licenci, protože u nás se jednalo o naprostý, naprostý a definitivní propadák a byla jsem to já, kdo na dráze nejvíc makal. Před coursingem jsem měla největší obavy z toho, že Ešus kvůli přítomným psím dámám nebude mít o nějaký ten strápec vůbec zájem. Nebyla jsem pravda od skutečnosti tak daleko, ale kdyby nedošlo k tomu, že si Ešus naběhl LEHCE! na lanko a to ho TROŠINKU! odřelo, myslím, že by to kvůli mně i odběhal. Sice bez nějakého většího zájmu, ale odběhal. Takhle, vzhledem k tomu, že je to psík lehce/těžce hysterický, který se má moooc rád, to vzal jako těžkou újmu na zdraví. Navíc po zkušenostech ze Šumavy, kdy mu napráskal elektrický ohradník, nemá tyhle lanka vůbec v oblibě. Takže usoudil, že mu při coursingovém běhání jde tutově o život a nikdo a nic ho už nepřesvědčí o opaku.

Ani Vave, která statečně nabídla, že může Ešus s Ankou běžet společný běh, že ho to třeba inspiroje. No, inspirovalo ho to. Inspirovalo. K tomu, že od lanka se musí držet dál a při té příležitosti občůrat nějaký ten trsík trávy. Pak se obětovala Kačer a nabídla, že zkusíme společný běh Abbie a Ešusa. Říkala jsem si, že tohle by mohlo vyjít. Když dáma jeho srdce poběží před ním, chytne třeba slinu. Nechtyl. Jak všichni vědí, zbaběle prchl a pro dámu svého srdce mazal do cíle, kde ji přepadl a zmordoval.

Takže jediný, kdo snaživě běhal po trati jsem z naší dvojice byla já. Je to škoda, protože při

trénování na chalupě bylo vidět, jak to Ešusa baví. Tam jsme ovšem neměla k dispozici ono vlečné lanko. No, tak coursingového šampióna v rodině mít nebudeme, leda bych si tu licenci fakt vyběhala já sama. Alespoň, že jsem se mohla v reálu (protože tenhle psí sport se mi moc líbí) kochat výkony všech ostatních, kdy kupříkladu společný běh Kazana a Daníka byl při jejich vlčí podobě naprosto úchvatný (a je fuk, že se jim nechtělo doběhnout až dokonce), v jejich běhu bylo něco fascinujícího. Stejně, jako v profesionálním běhu černého vlčáka seniora, který běžel poprvé v životě.

O tom, jak běhají opravdoví profici, se ani zmiňovat nemusím. Běh malého psího pankáče a jeho kolegy byl skvělý a nadšení obou boxeřích kluků Ronnyho a Charlieho bylo bezbřehé, stejně jako Murphyho, Abbie a všech těch ostatních, kteří na srazu podlehli kouzlu prchajícího strapce a běhali za ním stejně nadšeně jako já.

Byl to úžasný den. A já obdivuju všechny, kteří se na organizaci podíleli a zajistili všechno od prvního do posledního, počínaje věcmi kolem běhání, přes pozornosti pro zúčastněné (tričko je úža!, ponožtičky už jsem pokřtila, knoflík vzala pro štěstí do práce, Blbníček od Myších Trpajzlíků mám na lednici, aby mi vždycky ráno hodil úsměv na obličej, Trpajzlíčkové sluníčko odjelo na chalupu, aby to tam pořádně rozsvítilo), ceny pro závodníky (o medaili se s Ešusem spravedlivě střídáme, pamětní list má Ešus vystavený nad boudou, knížku, kterou jsem si poctivě vyběhala já sama, jsem zhltnula jedním dechem, dobrůtky zase jedním dechem zhltnul Ešus a pískací psíček Pan Flíček zaujal čestné místo mezi pískavci a už byl i v hospodě, kam si ho Náčelník Zrzavá huba musel nutně vzít s sebou), až po dárky pro Dede a pro všechny ty, díky kterým tohle úžasné setkání vzniklo a až po takovou "maličkost" jako je krásné počasí. Já vím, někdo může namítnout, že organizátoři nemohli počasí ovlivnit. Ale řekněte sami - mohlo by počasí dopustit, aby tolik snahy a úsilí přišlo vniveč?

P.S. - povídání je tentokrát bez obrázků, neb všechny obrázky jsou v galeriích na Hadopasích a kdyby člověk chtěl sem dát všechny zúčastněné, bylo by to fotek jako máku.

25.6.2007